

med alle de Forudsætninger, som have ligget til Grund for vore Forhandlinger om de kirkelige Spørgsmaal, om man nu her vilde beholde en saadan Bestemmelse som den i § 5 optagne, der giver 10 Sognebaandslødere med Familie Udgang til fuld Afbenyttelse af Kirken. At man overhovedet har optaget Sognebaandsløderne i Lovforslaget, er jo kun begrundet i, at man fandt det hensigtsmæssigt at forvandle de For skrifter, der allerede nu for deres Vedkommende havde deres fulde bestaaende Gyldighed i Anordningen af 2den Oktober 1862, til Lovbestemmelser, hvad jeg ikke har villet modsætte mig. Men en saadan Bestemmelse som den i Slutningen af § 5 optagne, der gaar ud paa at give en ganske almindelig Ret til Afbenyttelse af Kirken, ligger helt udenfor det, der var tænkt paa ved Anordningen af 2den Oktober 1862.

Breinholt: Det kan selvfølgelig ikke Andet end glæde mig, at den høitagtede Kultusminister har givet en saadan Fortolkning af § 4, at der under en Sognemenigheds stemmeberettigede Medlemmer maa kunne indbefattes saadanne Sognebaandslødere, der ere i det Tilfælde, som af mig blev nævnt; men, idet jeg takker ham for denne hensynsfulde Fortolkning, kan jeg dog ikke undlade at bemærke, at det forekommer mig, at det ikke var en aldeles bestemt Fortolkning, den ærede Minister gav, hvorimod han mere udtalte den som en Formening. Jeg maa derfor vedblivende tro, at det ikke godt gaar an at flette Slutningsbestemmelsen i § 5. Naar den høitærede Minister gav en Anvisning paa, at det Forhold, jeg omtalte, burde redresseres paa en anden Maade, da det dog vilde være utilfredsstillende, om de Vedkommende fik Lov til at benytte en anden Præst i deres egen Kirke, da maa jeg dertil bemærke, at det maasse er en lille Smule vanskeliggere at redressere dette, end det ved første Dietast skulde synes. Der er jo nemlig to Sogne under denne Præst, og det er jo ikke aldeles vist, at det andet Sogns Medlemmer ere i den Grad utilfredse med ham, at enten Biskoppen eller Kultusministeren vilde finde det rigtigt at gribe til de Midler, som jeg an-

tager, at Ministeren sigtede til. I Øvrigt bemærkede den høitagtede Minister ogsaa, at dette Forhold var ham ubekendt; det skal jeg naturligtvis ikke modsigge, men saa Meget kan jeg kun sige, at Forholdet er meget gammelt. Denne Præst vil, tror jeg, til næste Aar kunne fejre sit 25 Aars Jubilæum, og det er 10—12 Aar, ja maasse lidt længere siden, at det Tilfælde indtraf med den ene Sognemenighed, som af mig er nævnt; dengang var det dog maasse ikke Husmandsenken, men en Mand, der var den Gæste, som ikke havde løst Sognebaand. Efter den Tid er der sket mange Eiendoms-handeler i Sognet, hvorved der er kommet nye Beboere, ligesom der ogsaa ved Dødsfald er sket Forandring i Sognemenigheden, men endnu er det samme Forhold, som jeg har fremdraget, tilstede under den samme Præst. Der er fra dette Sogns Menighedsmedlemmer gjentagne Gange kommet Andragender ind til Biskoppen og til Kultusministeren om at blive af med denne Præst, der er kommet Andragender om at maatte benytte Kirken til Altergang for gamle og svagelige Folk, men det er først i Efteraaret 1871, at de Vedkommende have opnaaet at faae Tilladelse af Biskoppen til, at en af dem valgt Præst maatte uddele Allerens Sakramente til Sognebaandsløderne i Kirken, fordi Præsten selv endnu i dette Efteraar negtede det. Efter at jeg har gjort det høie Thing, og jeg tør efter Ministerens egen Udtalelse sige, ogsaa den høitærede Minister, bekendt med disse Forhold, tror jeg dog, at det høie Thing vil tage under fornyet Overveelse, om det gaar an at flette Slutningsbestemmelsen i § 5 ud. Det er jo slet ikke vist, at det er et saa aldeles enestaaende Tilfælde, tværtimod; i det andet Thing er der jo af et Medlem blevet meddelt et lignende Tilfælde, og et andet Medlem har sagt, at der gaves mange saadanne Tilfælde rundt omkring i Landet. Det vilde dog vel være Synd at lade disse Sognemenigheder vente, idet man giver dem et saadant Tilfagn som dette: Ja, Eders Sag kan blive ordnet senere under en anden Lov; her passer denne Sag ikke rigtig ind, det er imod Principet at ordne denne Sag her. Jeg vilde i alt Fald skamme mig, hvis